

houdt zich alleen staande door telkens opnieuw productiekrachten te vernietigen of buiten werking te stellen, met alle noodlottige gevolgen voor de breede massa's. Dat is het probleem. Dit probleem gaat ook steeds meer de massa's vervolgen; het wordt onontkoombaar. De massa's worden er met de neus op gedrukt. En daarom moeten we dit probleem tot de centrale as van onze selfscholing en onze propaganda maken. Tot de theorie de massa's grijpt, dan wordt de theorie tot materiele macht. En daarmee voelen we dan de groote diepte van de uitspraak:

DE BEVRIJDING DER ARBEIDERSKLASSE KAN ALLEEN HET

WERK DER ARBEIDERS ZELF ZIJN!

Bij de G.I.C. zijn verder verschenen:

|                                                                                    |          |
|------------------------------------------------------------------------------------|----------|
| Eenheidsbesef en klassenstrijd.....                                                | 5 cent.  |
| De arbeiders, het parlement en het communisme.....                                 | 5 cent.  |
| Stellingen over bedrijfskernen, partij en dictatuur.....                           | 5 cent.  |
| Over het vraagstuk der partijen.....                                               | 5 cent.  |
| Stellingen over het bolsjewisme.....                                               | 5 cent.  |
| Grondbeginselen der communistische productie en distributie. Per post 60 cent..... | 50 cent. |

In de serie "Marxistische geschriften":

|                                                                       |          |
|-----------------------------------------------------------------------|----------|
| No.1 Over proletarische doelstelling en vraagstukken van tactiek..... | 10 cent. |
| No.2 Darwinisme en Marxisme.....                                      | 10 cent. |
| No.3 De beweging van het kapitalistisch bedrijfsleven....             | 10 cent. |

In het Duitsch:

|                                                                                                     |          |
|-----------------------------------------------------------------------------------------------------|----------|
| "Rätekorrespondenz", Theoretisches und Diskussionsorgan für die Rätebewegung. Prijs per nummer..... | 10 cent. |
|-----------------------------------------------------------------------------------------------------|----------|

# P. I. C.

## PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.

Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Int. Instituut  
Sec. Geschieden  
Amsterdam

### DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens dispersie ontwikkeling van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internationale

Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!  
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

Achtste Jaargang No.5.  
Mei 1935 No.1.

### NAAR EEN NIEUWE ARBEIDERSBEWEGING!

Een grondslag voor discussie.

Hierbij volgt het slot van ons artikel over de grondslagen van een nieuwe arbeidersbeweging. Het eerste gedeelte verscheen in PIC Achtste Jaargang No.4. Het is in z'n geheel verkrijgbaar als brochure voor 7 cent; per post 10 cent.

Zooals reeds aangegeven, is het artikel als grondslag voor discussie bedoeld. We hopen van velen een critiek er op te ontvangen, waarin dan is aangegeven, wat er fout gesteld is, wat onvoldoende is uitgewerkt, welke punten er noodzakelijk nog onder het oog gezien moeten worden. Een gemeenschappelijke bespreking in de verschillende groeperingen lijkt ons daartoe de meest waarschijnlijke weg.

VERANTWOORDING: K. te B. f.2.60, v.L. te L. f.0.50, F.B. te A. f.0.10.



## DE ZELFBEWEGING DER MASSA'S.

## a. Beteekenis der massa-beweging.

Deze ontzaglijke macht is er nog niet. De miljoenen-massa's zijn er, maar ze kunnen hun macht nog niet als maatschappelijk gerichte kracht laten optreden. Ze kunnen nog niet eens hun eigen klassekrachten beheeren en beheerschen, laat staan de maatschappelijke productiekrachten!

Maar in de komende ontwikkelingsperiode leeren ze beide functies tegelijk. Ze leeren het tegelijk, omdat de eigen klassekrachten en de maatschappelijke productiekrachten twee kanten van hetzelfde ding zijn. Ze kunnen hun eigen klassekrachten niet beheeren beheerschen, zonder tegelijk de productiekrachten niet beheerschen. Het is hetzelfde proces, de eene keer gezien vanuit de beheersching der productiekrachten, de andere keer vanuit de beheersching der klassekracht. Dit proces gaat zich voltrekken. Weliswaar niet in een onafgebroken rechte lijn, maar 't gaat. En de vorm, die het aanneemt, is de vorm van de zelfbeweging der arbeidersmassa's, de "beweging der arbeiders". Onder de drang van de tijden, onder de geest van de moord en de verhogering ontladen zich de enorme krachten, die in de massa's ontstaan. De ongetemde maatschappelijke krachten van het kapitalisme voltrekken het losmaken der krachten, die in de massa's gaan groeien.

De directe actie door massa-bewegingen is voor de bezittende klassen zeer gevaarlijk. Voorloopig niet door hun kracht of hun omvang, want de massa's worstelen zich slechts langzaam uit de tradities van partij- en vakverenigingspolitiek los. En daarom kunnen de bezittende klassen de komende bewegingen met hun moordorganisaties voorloopig nog gemakkelijk bannen. 't Gevaarlijke zit dan ook niet daarin, dat de macht der bezitters direct wordt bedreigd. 't Gevaarlijke zit daarin, dat geen zelfstandige beweging der arbeiders mogelijk is, zonder dat ze de bodem van de wettelijkheid verlaat, zonder dat ze haar EIGEN wettelijkheid stelt, zonder dat zich daarbij tegelijk de tendenz openbaart, om de maatschappelijke productiekrachten in eigen beheer te nemen. Omdat in de massa-beweging blijkt, dat de beheersching der klassekrachten evenwijdig loopt met het beheer der productiekrachten, dat het twee kanten van hetzelfde proces zijn, daarom moeten de bezittende klassen deze bewegingen oogenblikkelijk in bloed smoren.

Zoodra hier of daar een zelfstandige stakingsbeweging ontstaat, beantwoordt de bourgeoisie dat oogenblikkelijk met de staat van beleg, het opheffen van de vrijheid van drukpers en van vereenigen en vergaderen, voor zoover deze nog niet opgeheven waren. Maar wil een beweging leven, dan moet ze zich verzetten tegen deze onderdrukking van haar levensuitingen. De arbeiders moeten vergaderen, hun pers uitgeven. Daarmee moeten de arbeiders dan de strijd tegen de staat beginnen. Beginnen ze deze strijd niet (zoons bij de textielstaking in Twente), dan beteekent dat, dat de beweging met succes door de bezittende klasse onderdrukt is. Maar zoodra verzet geboden wordt, treedt de EIGEN wettelijkheid

der beweging in. In het stakingsgebied, waar de arbeiders iets te zeggen hebben, geldt een andere wettelijkheid dan daarbuiten. Deze andere wettelijkheid openbaart zich o.a. door in, dat binnen het strijdgebied de wetten van het privaatrecht geen geldigheid meer kunnen hebben. En dat niet, omdat de strijdende arbeiders "bewuste" communisten zijn, omdat ze bezielde worden door het beginsel, om ZELF de maatschappelijke productiekrachten te leiden en te beheerschen, maar omdat ze niet anders kunnen, omdat hun dit door de strijd zelf wordt opgedrongen. Het betrekkelijk onschuldige, zeer onvoldragen Jordaan-conflict is in dit opzicht zeer leerzaam. In de strijd tegen de politie en de militaire macht haalden de arbeiders bruggen omhoog, wierpen barricades op, om de doorgang in de straten voor motorpolitie e.d. onmogelijk te maken en smeerden machine-olie op de hoeken der straten, zoodat de snel aanrijdende politie-auto's daarop slipten. Dat was de openbaring der klassekrachten. Maar deze krachten konden zich niet ontladen, zonder de grenzen van het privaatrecht te doorbreken. Een winkel van ijzerwaren werd loeggemaakt, omdat men scheppen en prikkeldraad nodig had voor het maken der versperringen. En de smeerolie werd uit eenige garages "in beslag genomen". Verder werden eenige winkels geplunderd, tot groote verontwaardiging der communistische partij, die meende, dat "de middenstand" gespaard moest worden.

Hoe beperkt, gebrekkig en onvoldragen deze beweging ook was, toch legt ze de belangrijkste strekkingen van massa-bewegingen bloot. Reeds vroeger wezen we op de innige samenhang van krachten, middelen en doel. Waren de krachten groter geweest, zou deze beweging b.v. door groote stakingen ondersteund zijn, dan zou met deze groei der krachten tegelijk een groei der aangewende middelen hebben plaats gevonden. Er had dan wel meer in beslag genomen moeten worden b.v. vergaderlokalen, drukpersen, vrachtauto's, om de arbeiders snel te kunnen vervoeren. En blijkt een dergelijke beweging van eenige langere duur, dan eischt de voedselvoorziening in het strijdgebied dringende zorg, zoodat de inbeslagname van levensmiddelen een vanzelfsprekendheid wordt. Zelfs kan het noodzakelijk worden, verschillende takken van bedrijf aan het werk te zetten, om voor de revolutionaire beweging in de fabrieken te werken (Asturië in Spanje), opstand in het Roergebied in 1920). Met andere woorden, een massa-beweging kan zich alleen ontwikkelen door de wetten van het privaatrecht te doorbreken en een deel van het maatschappelijk bedrijfsleven onder eigen leiding te stellen. In de massa-bewegingen openbaart zich IN BEGINSEL wat eenmaal de algemeene gang van de maatschappij zal zijn. Daarin openbaart zich, dat de massa's hun eigen klassekrachten niet kunnen beheeren, zonder tegelijk de productiekrachten te beheerschen. Daarom groeien beide tezamen omhoog.

Zoolang de massa-bewegingen nog klein zijn en weinig diepgang hebben, zoolang treedt de tendenz naar het beheer van alle maatschappelijke krachten nog niet zoo duidelijk aan de dag. Maar worden deze bewegingen groter, dan worden steeds nieuwe functies binnen het bereik der strijdende massa's getrokken, hun werkingsveld verwijdt zich. En in deze strijdende massa's voltrekt zich dan een volkomen nieuwe groepeerings van de betrekkingen tusschen de menschen en het productieproces. Er ontwikkelt zich een nieuwe "orde". Dat zijn de wezenlijke strekkingen van zelfstandige klasse-



bewegingen en daarom is de bourgeoisie er doodsbenauwd voor.

De ontwikkeling der massa-bewegingen is daarom de ontwikkeling van de geleidelijke overheersing der klassekrachten en van het maatschappelijk leven. Maar niet geleidelijk in de zin, dat het eens bereikte blijft staan, om daarop verder te bouwen. 't Eens bereikte zakt altijd weer in elkaar. Wat blijft, dat is de ervaring. En iedere massabeweging bouwt voort op de ervaring van de afgelopen tijd. Zoo ontstaan in de ontwikkeling der massa-bewegingen allerlei strijdmetregelen betreffende het uitbreiden van bewegingen, het in beslag nemen van benodigdheden, het organiseren van de afweer, de distributie van levensmiddelen, die tot de vanzelfsprekendheden gaan behooren. Het zijn geen dingen, die punt van discussie kunnen uitmaken, omdat ze door de ervaring, de herhaaldelijke toepassing, tot de "natuurlijke" gedachteninhoud der massa's geworden zijn. Zoals op het oogenblik bij het uitbreken van een staking geen groote debatten gehouden worden over het nut van het uitzetten van posten, om onderkruipers op te vangen, omdat dit tot de vanzelfsprekendheden behoort, zoo trekken de massa's alle functies van het maatschappelijk leven aan zich, zonder daarover urenlang te "beredslagen".

En daarom beduidt het onderdrukken van een massa-beweging slechts ten deele een nederlaag voor de arbeidersklasse. Want het is niet de nederlaag van de machteloosheid, maar het is de nederlaag van de jeugd, van de nog onvoldragen kracht.

## b. De uitbreiding.

Een van de eerste functies, die tot de vanzelfsprekende gedachteninhoud van de strijdende massa's wordt, is de uitbreiding der klassebeweging. Nu is dit nog een heftig omstreken punt, maar de machtsverhoudingen zullen hierin het eerste klaarheid brengen. Want een beweging zal een massa-beweging zijn, of ze zal niet zijn.

Hoe gebeurt de uitbreiding in de oude arbeidersbeweging? Op tweeërlei wijze: de vakvereenigingsleiding beslist over de uitbreiding der beweging, of verschillende partijen roepen door strooibiljetten de arbeiders van andere bedrijven en bedrijfsgroepen tot solidariteit op. In ieder geval is de uitbreiding geen functie van de stakende massa, maar van de "arbeidersbeweging".

De zelfbeweging der massa ziet in de eerste plaats op het overnemen van deze functie. Zichter niet in deze zin, dat de "zelfgekozen stakingsleiding" zich met een manifest tot de andere bedrijfs-groepen wendt, doch in deze zin, dat de stakende massa's zelf naar de bedrijven gaan, om hun klassegelooten tot solidariteit op te vorderen.

In de Belgische stakingsbeweging van 1932 kwam dit beginsel heel duidelijk op de voorgrond, al zette het zich nog niet konsekwent door. Al heel gauw eischten de stakende massa's, dat de vakvereenigingen de staking verder zouden uitbreiden. Het is echter niet waarschijnlijk, dat de stakers hun toevlucht tot de oude beweging namen uit gebrek aan inzicht in deze kwestie. Waarschijnlijk steette de uitbreiding door de zelfbeweging aan haar grenzen, doordat de spoorwegarbeiders de vakvereenigingsdiscipline nog stelden boven de klassesolidariteit. Daarom eischten de stakende massa's de uitbreiding over de omweg der vakbeweging. Toen het innerlijk tekort aan klassekracht aan de dag trad, zocht men hulp bij "instanties", vanwaar geen hulp te wachten was.

In de Jordaan bleken de innerlijke klassekrachten nog zoo zwak, dat de strijdende arbeiders de functie van de uitbreiding der beweging niet eens ter hand konden nemen. Waarschijnlijk speelde hier echter ook een rol, dat men het niet anders dan als een "werklozenconflict" beschouwde, dat door de werklozen uitgevochten moest worden. In de Jordaan (of dicht er bij) liggen verscheidene bedrijven, doch door de strijdende werklozen werd geen enkele poging ondernomen, deze in de strijd te betrekken.

De "wilde" stakingsbeweging der textielarbeiders in Twente (1931) toonde nauwelijks tendenzen tot deze zelfuitbreiding. De stakers eischten van hun vakvereenigingen, dat deze de leiding van het conflict op zich zouden nemen. Daarmee ging de functie van het wel of niet uitbreiden van de strijd natuurlijk tegelijk op de vakvereenigingen over. De groote vakvereenigingen moesten van een uitbreiding echter niets hebben en dus danden ze het conflict zoo ver mogelijk in. Zodoende waren niet eens alle textielbedrijven bij de staking betrokken. Wel deden het N.A.S. en het N.S.V., de C.P.H. en verschillende kleinere politieke groepeeringsmoete, ook de andere textielbedrijven in het conflict te betrekken, maar ook hier zegvierde de vakvereenigingsdiscipline over de klasse-



saamhoorigheid. Het ligt trouwens voor de hand, dat de nog werkende arbeiders geen gehoor geven aan de oproepen van andere organisaties. De organisaties voeren altijd een felle onderlinge strijd, die het karakter van een concurrentiestrijd aanneemt, doordat alle organisaties streven naar versterking van HUN organisatie. De strijd tusschen de organisaties wortelt daarom niet alleen in de tactische verschillen, maar ook in de organisatiebelangen. Ieder arbeider weet dat en daarom stoort hij zich niet aan de parolen van andere organisaties.

Het wordt echter heel anders, wanneer de stakende arbeiders zelf optrekken en de solidariteit van de andere arbeiders inroepen. Dan neemt het conflict tusschen de organisatiediscipline en de klasse-saamhoorigheid voor iedere arbeider afzonderlijk een veel scherpere vorm aan en treedt het "gevaar" van verbroedering duidelijk aan den dag. De bezittende klassen zullen daarom alles doen, om deze verbroedering te voorkomen en straf militair geweld zal het antwoord zijn op iedere poging van de massa, om de uitbreiding zelf ter hand te nemen. Voorloopig kan een stakingsbeweging heelmaal niet tegen dat militaire geweld op en dus schijnt het zinloos, de uitbreiding langs deze weg te beproeven.

Maar toch is dit niet zinloos. Want zoover andere groepen van arbeiders nog niet aan de beweging deelnemen, zijn ze nu gedwongen, onder militaire bewaking te werken. De militaire staatsmacht, die ze allen haten, moet hen tegen hun klasseggenooten "beschermen". Daarmee wordt het psychische conflict tusschen de vakverenigingsdiscipline en de klasse-solidariteit niet zwakker, maar juist scherper en daarmee worden de uitbreidingsmogelijkheden opnieuw gevood.

Maar zooals gezegd, was daarvan in het textielconflict nog geen sprake. De arbeiders denken nog te veel in organisaties en een intensieve propaganda op dit punt zal een van de wezenlijkste werkzaamheden van de nieuwe arbeidersbeweging zijn. Nu reeds, dus in "normale tijd", waar geen wolkje van actief optreden der arbeiders te bespeuren is, moeten we bij alle kwesties de functie van de zelfuitbreiding aan de orde stellen. Waar we met andere arbeiders samen zijn, in alle uithoeken van het land moeten we dit beginsel naar voren brengen. Oogenshijnlijk heeft dat geen directe, praktische win. En inderdaad is ook niet direct te constateeren, in hoeverre dit beginsel weerklinkt vindt. Dat kan alleen bewezen worden in de praktijk. Maar een intensief voorwerken, voorbereiden, kan het praktisch doorbreken van het nieuwe beginsel alleen vergemakkelijken.

Een werkelijk revolutionaire propaganda bestaat daarom niet in het tolkens opnieuw oproepen tot "revolutie", of in het "ontketenen" van allerlei conflicten. Het bestaat in het rustig voorbereiden van de uitbreidings-mogelijkheden, opdat de onvermijdelijk komende klasseconflicten een zoo groot mogelijke werkingsbasis hebben.

c. De beheersching der klassekrachten door de Arbeidersraden.

De tweede functie, die binnen het bereik van de zelfbeweging der massa valt, is de organische beheersching der klassekrachten, de "eigen leiding". Tot nu toe viel de "beweging der arbeiders" met de "arbeidersbeweging" samen; de bestaande organisaties (politieke partijen en vakverenigingen) waren vanzelfsprekend de leiders der bewegingen. Wel werd deze verhouding van de strijdende arbeiders tot hun leiding in verschillende massabewegingen doorbroken, doch men beschouwt dit niet zoo zeer als de geboorte van een nieuw beginsel, dat in de massa's gaat groeien, dan wel als een "afwijking" van de gebruikelijke gang van zaken, die uit een bepaalde situatie geboren werd. De "afwijking" zat daarin, dat de massa's buiten de bestaande organisaties om in de strijd gingen, hun oude leiders niet meer gehoorzaamden en onder eigen leiding een massa-doel gingen verwezenlijken, dat zich buiten alle partijen om en tegen alle partijen in binnen de massa's had gevormd. En deze "afwijking" gaat nu groeien tot de gebruikelijke vorm, waarin de strijdende massa's, die voor eigen klasse-doeleinden opkomen, zich gaan bewegen.

Dat komt door de voorwaarden, waaraan de strijd in de tegenwoordige tijd gebonden is. Juist doordat iedere beweging der arbeiders tot een strijd tegen de staatsmacht wordt en een werkelijke beweging onmogelijk is, zonder inreuk te maken op het eigendomsrecht, daarom moeten deze bewegingen iedere andere leiding dan die van zichzelf ontgroeien. Wel zullen we voorloopig nog zien, dat allerlei partijen erin zullen slagen de leiding van bewegingen, die ondanks hen en tegen hun wil zijn uitgebroken, in handen nemen. Maar dat is dan de uitdrukking van het feit, dat zoo'n beweging niet verder kan, dat de beweging op de terugtocht is. Want het is de taak der partijen en vakverenigingen, de bewegingen in "ordelijke banen" te doen verlopen, dat is: ze weer op de bodem der wettelijkheid terug te brengen. Daarom moet het beginsel van de "eigen leiding der massa's", het zelfstandig beheer der klassekrachten, het centrale punt van de klassebeweging worden.

Dit beginsel is nog maar heel zwak vertegenwoordigd; hier en daar bij enkele arbeiders en enkele groepen. De traditie, dat klassenbewegingen door organisaties beheerscht en geleid moeten worden, zit nog zoo diep verankerd, dat nog allerlei nieuwe groeperingen zullen ontstaan, die deze functie denken te kunnen vervullen. Als de oude organisaties de komende klassebewegingen niet kunnen of niet willen leiden, denken ze nieuwe te moeten oprichten, die dat wel willen en kunnen.

Natuurlijk zit er een kern van waarheid in de oude, overgeleverde opvatting. En deze is, dat de klassekrachten geleid en beheerscht moeten worden. Want een spontane uitbarsting in een proletarische massabeweging is wel de ontketening van klassekrachten, maar zoo lang deze krachten onbeheerscht zijn, zoo lang ze nog niet bewust gericht zijn, zoo lang werken ze als een onweer, dat zich ontlaadt en daarmee uit; het kan hier en daar verwoestingen aanrichten, maar het zakt snel af. Het beheerschen van krachten is



echter hun doelbewuste aanwending; en daarom moeten deze krachten gericht en georganiseerd worden. Dus daarin zit het verouderde der opvatting niet. De vernieuwing der opvattingen ligt dan ook in de overtuiging, dat deze krachten niet door een organisatie beheerscht en geleid kunnen worden. De functies, die bij grotere massa-bewegingen door de arbeiders vervuld moeten worden, zijn zoo talrijk en zoo omvangrijk, ze bestrijken tenslotte het geheele gebied van het maatschappelijke leven, dat geen partij in staat is de leiding van al deze functies op zich te nemen. Dat kan ten slotte alleen door degenen, die de functies moeten uitoefenen. Dat zijn de arbeiders zelf.

Daarin ligt de ontzaglijke moeilijkheid van het ontwikkelingsproces. Zoo lang de krachten zich chaotisch, zonder innerlijke samenhang ontloden, zoo lang wordt een beweging ook gemakkelijk neergeslagen. Maar vanuit deze ervaring groeit de coördinatie, de samenvoeging en "gelijkschakeling" der krachten. Zoo iets van: "Wij zorgen hiervoor, zorgen jullie daarvoor", een bewuste krachtenverdeling, dat is een bewuste werkverdeling, dat is een beheerschen van de kracht, dat is het organiseren der krachten.

Voor zoo ver onze ervaring nu reikt, neemt deze "gelijkschakeling" de vorm van allerlei comité's van actie aan, die in de Russische en de Duitse revolutionaire bewegingen als Arbeidersraden bekend zijn. Voor het doorvoeren van algemeene regelingen, die in de strijd noodig blijken, ontstaat daarbij een Algemeen Comité van Actie of een Algemeene Arbeidersraad. Zoo kennen we in de geschiedenis bij voorbeeld de Algemeene Arbeidersraad van Hamburg, van Berlijn, van Petersburg. Zoo legde b.v. de Arbeidersraad voor het Roergebied (1920) beslag op de banken, om de doorbetaling der loonen te verzekeren gedurende de staking, zoo trof de Hamburgsche Arbeidersraad allerlei algemeene maatregelen in verband met de distributie der levensmiddelen en de organisatie van het verzet tegen de staatsnacht.

Het beheerschen onzer klassekrachten vindt daarom in de huidige verhoudingen zijn praktische vorm in het Radenstelsel. Als klasse kunnen we onze krachten slechts in zoo verre bewust aanwenden, voor zoo ver we deze in de Arbeidersraden weten te kristalliseren. Dat is een groeiproces. In iedere massabeweging neemt de organisatorische samenvatting en gelijkenschakeling der krachten, hun bewuste aanwending, vastere vormen aan. En het is juist de taak der revolutionairen, een massabeweging steeds verder tot Radenbeweging te maken. De groei van de massabeweging als Radenbeweging is de maatstaf, waaraan de bewuste aanwending onzer klassekrachten gemeten kan worden.

Nu doen zich hier een paar belangrijke vraagstukken voor. In de eerste plaats: is het wel zoo zeker, dat massabewegingen tot Radenbewegingen groeien? Heeft het fascisme in Duitschland en Italië niet massabewegingen voortgebracht, die heelemaal niet in den Radenvorm verliepen? En in de tweede plaats: is het wel zoo zeker, dat de groeiende economische nood, de steeds heftiger uitbuiting door de bezittende klassen, tot een strijd om de productiemiddelen, tot een strijd om het beheerschen van de productiekrachten door de arbeiders moet voeren? Heeft de praktijk in Duitschland en in Italië niet juist doen zien, dat het aanhoudende verslechteren van den toestand

der arbeiders de massa's niet naar links drijft, maar juist naar rechts, naar versterkt nationalisme en militarisme, naar het vernietigen van alles, wat arbeidersbeweging heet, kortom - naar een versterking van de kapitalistische gedachtenwereld der massa's? Is de feitelijke zin van de massabewegingen in de fascistische landen niet juist, dat de massa's al hun krachten inspennen, om het kapitalisme te redden, in plaats van het in moeizame strijd ten val te brengen?

Inderdaad! We hebben op dit punt heelemaal geen illusies, dat de arbeidersklasse zich in een rechte lijn naar het beheerschen van haar eigen krachten beweegt. (Zie blz. 6). Maar tevens weten we, dat dit alles niet meer dan een afschuwelijk "tusschenspel" kan zijn, dat het ten slotte ons opstijgen als klasse niet kan verhinderen. We putten deze zekerheid uit onze maatschappij-beschouwing, uit ons inzicht, dat het kapitalisme zich in de tegenwoordige tijd alleen kan handhaven door de breede massa's in het pauperisme te stooten.<sup>1)</sup>

Welke voorstellingen er in de massa's ook mogen leven omtrent een "regeling" van het kapitalisme op nationale grondslag, in werkelijkheid richt deze "ordening" zich naar de belangen van de machtige kapital-groepen. De groote kapitalen moeten, hoe dan ook, tot rendement gebracht worden, omdat anders het heele economische leven instort. De groote kapitalen kunnen alleen nog leven van het sterven der massa's. Het feitelijke probleem der heden-dagssche maatschappij is, dat het werken met de enorme productiekrachten alleen mogelijk is, als er winst door voortgebracht wordt, wat alleen ten koste van de breede massa's mogelijk is. Het probleem is daarom niet een "ordening" van het kapitalisme, maar zijn opheffing. De winst is de rem, die in de tegenwoordige ontwikkeling van het kapitalisme de aanwending van de productiekrachten verhindert. Daarom moet in het belang der breede massa's het bedrijfsleven kunnen functioneeren zonder dat er winst gemaakt wordt, d.w.z.: de productiemiddelen kunnen niet meer in de vorm van kapitaal verschijnen, maar eenvoudig als werktuigen, die de goederen voortbrengen, om in de behoeften van de hongerende massa's te voorzien.

De volkomen omwenteling van alle economische verhoudingen is daarom het probleem van de tijd. De verhouding van de menschen tot de productiemiddelen, die nu gekenmerkt is door de loonarbeid, de verhouding van de menschen tot de maatschappelijke goederen-rijkdom, die nu geregeld wordt door de waarde der arbeidskracht, de verhouding van mensch tot mensch in het productieproces, die nu verschijnt in de vorm van heer en knecht, van koopman en ver-kooper, worden daarmee volkomen omgewenteld. Met het wegvallen van de winst moet dus de heele maatschappelijke goederen-beweging in andere banen komen, terwijl alle sociale verhoudingen, de verhoudingen tusschen de menschen, nieuwe vorm aannemen.<sup>2)</sup>

1) Zie hiervoor: "De beweging van het kapitalistisch bedrijfsleven". Uitgave der G.I.C.

2) Zie hiervoor: "Grondbeginselen der communistische productie en distributie". Uitgave der G.I.C.



Maar dit probleem kan en wil het fascisme niet oplossen. En toch is het onontkoombaar. En daarom kan het fascisme niet anders dan een afschuwelijk "tusschenspel" zijn. De nood schrijdt voort en daarom zijn massabewegingen, die de productie ten bate van de breede massa in gang willen zetten, onvermijdelijk.

Met het willen alleen is het echter niet veel gedaan. Belangrijk is, dat ze het moeten, terwijl ze het alleen kunnen in de Radenvorm. Het veroveren van de macht in een bepaald gebied is niet het moeilijkste. Maar om deze zoo lang mogelijk in handen te houden is de kwestie. Daarom moeten de arbeiders hun bedrijven beheerschen; dat is, ze heffen hier de verhouding van heer tot knecht op, terwijl ze in de onderlinge verbinding der bedrijven een begin maken met de maatschappelijke regeling der productie. Dat kunnen ze alleen door hun arbeidersraden. En tevens moeten ze de levensmiddelenvoorziening ten bate van de breede massa's verzekeren; dat is, ze moeten overgaan van de private toeëigening der producten tot de maatschappelijke regeling der distributie, ze brengen de maatschappelijke verdeeling van de goederenrijkdom in nieuwe banen. Dat kunnen ze alleen door hun arbeidersraden.

Daarom is de groei der massabeweging ALS RADENBEWEGING de maatstaf, waaraan de bewuste aanwending der klassekrachten gemeten kan worden. De opvatting, die we in de arbeidersbeweging wel hooren, dat arbeidersraden alleen in de revolutie gevormd dienen te worden, moet daarom als onjuist worden afgewezen. Bij iedere beweging, die binnen de arbeidersklasse opkomt, dient de RADENVORMING het kernpunt van de beweging uit te maken. De beteekenis van een massabeweging ligt niet in hetgeen ze wel of niet weet te bereiken, maar wel in de mate, waarin ze haar klassekrachten door haar raden heeft leeren hanteeren.

## DE NIEUWE ARBEIDERSBEWEGING.

We hebben tot nu toe alleen over de "beweging der arbeiders" gesproken, waarin de arbeidersraden als de vorm verschijnen, waarin zich de beheersching der maatschappelijke krachten openbaart. We richten nu de blik naar de nieuwe "arbeidersbeweging", de organisatorische samenvatting der betrekkelijk weinige arbeiders, voor wie de strijd voor de zelfbeweging onzer klasse tot vleesch en bloed, tot levensbehoefte geworden is. Daartoe willen we eerst afspreeken, wat we onder de oude en de nieuwe arbeidersbeweging verstaan. Alle organisaties, die de leiding van conflicten aan zich willen trekken, die zooveel als "de generale staf" van de arbeidersklasse willen zijn, rekenen we tot de oude arbeidersbeweging. Daarom behooren partijen als de R.S.A.P. tot de oude arbeidersbeweging, al is hun geboortebriefje ook van heel jonge datum. Alle organisaties, die geen macht voor zich zelf willen ophouwen, maar alleen klassekrachten, die de zelfbeweging der massa's door middel van hun arbeidersraden tot leidend beginsel hebben, rekenen we tot de nieuwe arbeidersbeweging.

De nieuwe arbeidersbeweging is er reeds. Heel zwak, hier en daar een groepje. Ze is nog zoo zwak en klein, dat men nauwelijks van een organisatorische structuur kan spreken. Maar de kiemen tot verdere groei zijn duidelijk waarneembaar. Hoe zal de organisatorische samenvatting der nieuwe arbeidersbeweging zijn? Wat zal haar organisatorische structuur zijn? We weten het niet. Wel kunnen we uit de huidige situatie afleiden, hoe het in de naaste toekomst zal zijn. En dan weten we, dat het slechts kleine, illegale groepen kunnen zijn, die hier en daar opduiken, maar die in allerlei praktische en theoretische vraagstukken van opvatting zullen verschillen. Reeds nu zien we dergelijke groepeerings in Nederland en in Duitschland herhaaldelijk ontstaan.

"Partij" of "werkgroep"?

Moeten we deze kleine groepeerings nu als "partijen" beschouwen? Daaromtrent is op te merken, dat de twee voornaamste kenmerken van een partij, zijn zooals we die tot nu toe kennen, de volgende zijn. Eerstens heeft een partij een politiek program, dat ze door haar actie wil verwerkelijken. En tweedens streeft ze naar de verovering van de staatsmacht, ze wil tot regeerende macht worden, om dit program door te zetten. Deze twee functies zijn bij de partijen der oude arbeidersbeweging onverbrekkelijk verbonden. Ook de z.g. "revolutionaire" partijen, die het Radenstelsel op hun program zetten, willen de Raden gebruiken, om ZELF de "leiding" van de revolutionaire beweging in handen te nemen. Daarom behooren ze tot de oude arbeidersbeweging.

De groepeerings van de nieuwe arbeidersbeweging hebben eveneens een politiek program, want ze streven ernaar, de arbeidersklasse tot heerschende politieke en economische macht te maken. In dit opzicht komen ze dus met een partij overeen. Maar ze missen het kenmerk om zelf tot macht te willen komen en in dit opzicht hebben ze dus met het partijwezen niets te maken. En omdat dit in



de strijd der partijen hun belangrijkste kenmerk is, n.l. het ontbreken van politiek machtsstreven, is het verstandig, om deze groepeerings geen partij te noemen, maar werkgroepen. Bovendien is er nog een andere reden. Aan het woord partij zijn allerlei verouderde tradities en opvattingen verbonden, die ook nog wel in de verschillende werkgroepen zullen opduiken. Handhaaft men het woord partij, dan trekt men daarmee allerlei arbeiders in groepeerings, die er feitelijk nog niet in thuis hooren. Ze willen de werkgroep functies doen verrichten, die tot het terrein van de zelfactiviteit der massa's behooren. Met het nieuwe begrip WERKGROEP willen we daarom uitdrukken, dat het "ontketenen", het "leiden" of het uitbreiden van conflicten niet tot de taak van deze groepen, maar tot de taak van de strijdende massa behooren.

Zeër zeker zullen er telkens nog groepeerings ontstaan, op wie het woord "partij" inderdaad van toepassing is. Het zijn groepeerings, die niet op nieuwe grondslagen staan, die geen uitgangspunten van 't nieuwe zijn, maar resten van 't oude. Dergelijke partijen streven er naar, zelf groot en machtig te worden, omdat zij de arbeidersklasse willen leiden en later de leiding van een revolutionaire regering op zich willen nemen. Daarom eischen ze de leiding van allerlei conflicten op. Wat ze willen, dat is de zwakte van onze klasse met de macht van hun partij-apparaat versterken. Wat ze bereiken, dat is, dat ze de kiemen van het meest wezenlijke van de klasse-opwenteling, de doorvoering van het zelfbeschikkingsrecht der massa's, de kiemen van de proletarische democratie, het zelfstandig beheerschen van de klassekrachten, dat is de kiemen van het communisme zelf, belemmeren in hun groei. In deze "revolutionaire" partijen is het groote levensbeginsel van het communisme nog niet geboren. De nieuwe arbeidersbeweging, die zegt: "Onze klasse alleen en alleen onze klasse", ziet in iedere zelfstandige beweging der arbeiders wat eenmaal het algemeene, leidende beginsel van het communisme zal zijn, ze ziet daarin in het klein, wat eenmaal alle maatschappelijke krachten zal leiden en beheerschen.

De z.g. "revolutionaire" partijen van de oude arbeidersbeweging kunnen niet anders dan schade aanrichten. Omdat het wezenlijke van de bevrijdingsstrijd niet in hen leeft, kunnen ze theoretisch voor de klasse niets presteeren. Propagandistisch kunnen ze de massa nooit op haar wezenlijke taak wijzen. En praktisch kunnen ze alleen in de pogingen om allerlei conflicten te "ontketenen" allerlei putschistische bewegingen in het leven roepen, waarbij het klassebewustzijn niets wint. Want heeft men hier of daar een beweging "ontketend", dan is het verzet te zwak, om een werkelijke strijd tegen de staat op te kunnen nemen. De "revolutionaire partij" neemt de leiding in handen, om het innerlijke tekort aan klassekracht te vervangen, waarmee ze tegelijk het wezenlijke beginsel van het communisme om hals brangt.

#### De werkgroepen.

De taak van deze werkgroepen der nieuwe arbeidersbeweging is uiterlijk zeer bescheiden. Ze doen niet in de revolutionaire frase, waarvan de oude arbeidersbeweging alleen nog leven kan, maar

ze werken rustig in de massa. Het zijn geen groepen ter best: van de oude arbeidersbeweging, maar groepen ter propageering het nieuwe; het nieuwe staat voorop. De critiek op de oude beweging heeft alleen dan zin, als het nieuwe er tegenover gesteld wordt. Daarmee wordt het tot opbouwende critiek; critiek, die de menschen niet in moedeloosheid achterlaat, maar die nieuwe gezichtspunten opent. In woord en geschrift bespreken ze overal, waar ze maar kunnen, de vragen van de dag en ze trachten overal de marxistische beschouwingswijze van de maatschappij met haar klassestructuur, het beheerschen van de maatschappelijke krachten door de arbeidersraden, ingang te doen vinden. In het middelpunt staat altijd weer: de zelfbeweging der klasse.

De praktijk heeft nu reeds bewezen, dat bij deze propaganda telkens nieuwe "knooppunten" ontstaan, groepeerings van eenige arbeiders, die de propaganda voor de nieuwe beginselen willen voortzetten. Maar deze "knooppunten" zijn nog zwak, onzeker, ze voelen zich nog niet bij machte, zelfstandig op te treden, er is nog te weinig aan kennen en kunnen, aan vaardigheid, om als nieuwe eenheid, waarvan de nieuwe beginselen uitstralen, te functioneeren. Het is de taak van de werkgroepen, deze nieuwe knooppunten in voortdurende discussie tot vaste eenheid te maken, ze bij het werk te helpen, zoodat ze het technische deel der propaganda eveneens zelfstandig kunnen verrichten. Het gaat er niet om, of dit nieuwe knooppunt er precies zoo over denkt als wij zelf. Het gaat erom, dat het nieuwe knooppunt tot zelfstandige eenheid wordt, dat het zelf zijn propagandamateriaal kan maken en verbreiden, dat het zelf als uitstralingspunt voor nieuwe knooppunten kan optreden. Een geweldig werkterrein voor de werkgroepen ligt hier brak en wacht op ontginning.

De zelf-scholing speelt binnen deze groepen tevens een groote rol. Het ontlede van de telkens wisselende maatschappelijke verschijnselen, wat in de oude arbeidersbeweging het monopolie der intellectuelen is, gaat hier op de arbeiders zelf over. Want de revolutionaire arbeidersbeweging, in de illegaliteit gedreven, kan zich nauwelijks aan een revolutionaire pers oriënteeren. Wat als zoodanig moet fungeeren, blijft hoogst gebrekkig. Duitschland is op dit punt zeer leerzaam. Na ruim twee jaar dictatuur bestaat de illegale pers alleen nog uit een groot aantal gecyclostyleerde blaadjes van de verschillende richtingen, waar bedroevend weinig in staat. De vroegere massa-partijen S.P.D. en K.P.D. laten in 't buitenland wel z.g. illegaal materiaal drukken, maar dat wordt over de heele wereld als partij-reclame gebruikt, terwijl er in Duitschland zelf bijna niets van binnen komt. Het holle gedans en de blufferige dikdoenerij van de oude partijen wreken zich ook in dit opzicht vreeselijk aan de revolutionaire arbeiders.

In de werkgroepen der nieuwe arbeidersbeweging ligt de groeibodem voor de uitbouw van ons inzicht. Niemand kan z'n verstand met z'n eigen vet smeren, zei een arbeider. En daarom hebben we de onderlinge discussie noodig, omdat we gezamenlijk wel kunnen, wat ieder van ons afzonderlijk niet kan: het ons verschaffen van politiek en economisch inzicht. Daarom is de groep het gemeenschappelijke "arsenaal" en tevens de "wapenfabriek", waar weliswaar



niet de "messen geslepen worden", maar waar wel de geestelijke kracht in kameradschappelijke binding wordt gesterkt.

Dit alles betreft de activiteit naar binnen en naar buiten in z.g. "rustige" tijd. Maar moeten deze groepen bij daadwerkelijke strijd der arbeiders, bij politieke samenscholingen, stakingen, opstanden, niet als "voorhoede" voorop gaan? We zeggen: neen. Een groep kan alleen een voorhoede zijn, wat zijn inzicht in de verhoudingen betreft en een voorhoede in deze zin, dat ze voortdurend in de massa werkt, om deze haar klasse-ervaring bewust te maken en zoo tot "waarheid" te verharden. Ze werkt in deze beweging, om haar zoo ver mogelijk tot radenbeweging te maken. Ze stelt haar zwakke krachten aan de strijdende massa ter beschikking, om deze te helpen, waar ze kan. In een daadwerkelijke beweging der arbeiders eischt de propaganda voor de raden de grootste toewijding en opoffering van de groepen, want ze zullen aan de heftigste vervolging der justitie bloot staan. Maar een voorhoede in de zin van "de leiding" van de strijd nemen, zijn ze niet. Het wezenlijke van de nieuwe beweging is juist, dat ze niet in "voorhoeden" doet, maar dat de massa haar eigen lot door middel van haar raden in handen moet nemen. De ontwikkeling van een klasse op zich zelf naar een klasse voor zich zelf zal het overwinnen van "voorhoeden" zijn.

Daarmee is tevens de rol geteekend, die de revolutionair in de massabeweging vervult. Zelf een deel van de massa zijnde, neemt hij aan iedere beweging deel, voor zoo ver hem dat in verband met de situatie mogelijk is. Als deel van de strijdende massa neemt hij tevens zijn aandeel in het vervullen van alle functies, die uit de strijd voortvloeien. Dikwijls hoort men het bezwaar, dat dit hem in het voeren van z'n revolutionaire propaganda moet belemmeren. Zoo zou b.v. een ijverig propagandist voor de radenbeweging door het bedrijfspersoneel bij een wilde staking aangewezen kunnen worden, om met de ondernemers te gaan confereeren over de gestelde eischen. We antwoorden daarop, dat de arbeiders hem daartoe niet zullen aanwijzen. Het wezenlijke van de propaganda, die hij altijd gevoerd heeft, ligt juist daarin, dat een beweging pas eenig uitzicht op machtsontplooiing kan bieden, als de beweging niet tot een kleine groep beperkt blijft, maar als er van het bedrijfsfront een klassefront wordt gemaakt. Hij zal daarom zijn makkers opvorderen, te zamen het front uit te breiden, zoo ver slechts mogelijk is, zoodat hij voor een functie van "afgevaardigde" niet in aanmerking kan komen.

Voorloopig zullen alle proletarische bewegingen nog een zeer halfslachtig karakter hebben, doordat ze nog met allerlei oude tradities zijn belast. Maar geen massabeweging is meer mogelijk, waarin niet de strekking van de zelfbeweging der massa aanwezig is. De revolutionair neemt daarom aan iedere beweging, die binnen de arbeidersklasse ontstaat, actief deel, waarbij hij natuurlijk werkt aan het versterken van de vleugel, die actief op het standpunt van de Radenvorming staat.

### "Kinderziekten".

Deze nieuwe arbeidersbeweging, waarvan nog niet meer dan hier en daar enkele kiemen te zien zijn, heeft natuurlijk haar "kinderziekten". En deze "kinderziekten" zijn zoo gevaarlijk, dat de meeste van de nieuw ontstaande groepeerings er voorloopig aan sterven. Alleen in de afgelopen vijf jaren ontstonden dergelijke groepeerings telkens opnieuw, maar even zeker gingen ze te gronde. En voor de naaste toekomst zal dit ook nog zoo zijn. De oorzaken daarvan zijn van tweeërlei aard. De wezenlijkste oorzaak is, dat deze groepeerings geen voldoende theoretische grondslag hebben. Hun opvattingen vormen nog te veel een mengsel van oud en nieuw door elkaar. Daar gaan ze onherroepelijk aan kapot. De tweede oorzaak is, dat het karakter der samenwerking in deze groepen van heel andere aard moet zijn, dan in de oude arbeidersbeweging. Het veronderstelt andere psychische eigenschappen, die de arbeiders zich pas in de loop van de strijd kunnen verwerven. Door deze twee oorzaken is het probleem der groepeerings veel moeilijker, dan het op het eerste gezicht schijnt.

We willen eerst de onvoldoende theoretische grondslag nader bekijken. Feitelijk is het niet veel anders dan een onvoldoende inzicht in de klasse-verhoudingen. De lauwheid, de onbewegelijkheid, de onstrijdvaardigheid, de onderwerping der arbeiders meenen ze te moeten zoeken in de remmende werking der oude arbeidersbeweging. Ze meenen, dat de massa's wel in beweging zouden komen, dat ze hun eigen klasse-doeleinden wel zouden volgen, als ze maar niet iedere dag opnieuw vergiftigd werden door de pers en de reformistische leiders. Daarom spreken ze vreeselijk "revolutionair", schilderen de practijken van al wat burgerlijk is in de schrille kleuren en roepen "de massa" op, zich aan deze leiders te onttrekken en tot actie over te gaan. Men zwelgt daarbij in een revolutionaire woordenwellust, die alleen tot resultaat heeft, dat de spreker en zijn gehoor zich vreeselijk revolutionair voelen en zich overtuigd weten, de dragers van de proletarische revolutie te zijn. Verder sorteert het geen effect. Ja, ongelukigerwijze heeft het soms wel effect, n.l. dit, dat een kleine groep zich van de wijs laat brengen, inderdaad in "actie" gaat, en daarmee dan alleen de belachelijkheid van een dergelijke "tactiek" toont.

De wezenlijke grondfout, het tekort aan inzicht in de klassenverhoudingen, ligt hierin, dat men meent, dat de arbeidersklasse reeds een klasse VOOR zich zelf is en deze slechts hoeft opgeroepen te worden, om in actie te treden. In werkelijkheid is onze klasse daar nog op geen stukken na aan toe en is ze nog niet verder dan een klasse OP zich zelf, die zich nu door deze, dan door een andere leidersgroepeerings laat gebruiken. En de meest revolutionaire taal, de hartstochtelijkste oproepen, kunnen daaraan niets veranderen. Daarom moeten groepeerings, die hun kracht zoeken in het "ontketenen" van acties, het ontketenen van "massabewegingen", allemaal stuk gaan. Een mensch kan niet altijd blijven schreeuwen, zeker niet met overtuigde hartstocht, als het



resultaat niet aan de verwachtingen beantwoordt. En ontmoedigd zakt zoo'n groep dan in elkaar, omdat de massa "te dom" en "te laf" is.

De ongeduldigen, die meenen, dat massa-bewegingen dan nooit zullen komen, vergissen zich. Ze zullen zelfs optreden, terwijl de klasse als geheel nog volstrekt niet "rijp" is, om voldoende kracht tegenover de staat te ontwikkelen. Dit voortdurend vergeefsche pogen is juist het rijpingsproces, waarin de klasse zich zelf ontdekt. En het is juist de taak van de revolutionair, in dergelijke massa-bewegingen het beginsel van de zelf-organiseering der massa te brengen, door de massa-beweging de Radenvorm te doen aannemen. Dan treedt ze op als georganiseerde massa, die niet door beginselverklaringen en lidmaatschapskaarten bijeengehouden wordt, maar wier bindmiddel door de noodzakelijkheden van de directe strijd wordt gevormd.

De tweede oorzaak, waaraan nieuwe groepeerings telkens kapot gaan en die ook tot de "kinderziekten" behoort, ligt in het karakter der samenwerking binnen de groep. Wat partijgroeperingen in het algemeen bijeenhoudt, dat zijn de beginselen. En de wederzijdsche betrekkingen tusschen de leden, de rechten en de plichten, worden dan nader door statuten en reglementen geregeld. Wie op de een of andere wijze zondigt, wordt door de "reglementaire wetgeving" tot de orde geroepen. Het beheerschen van een organisatie bestaat zodoende voor een goed deel in het handig hanteeren dezer "wetgeving". Opkomende opposities worden met behulp van de reglementen mond dood gemaakt. Maar met dat al vormen de reglementen toch de grondslag, waarop de tegenstellingen van persoonlijke en tactische aard binnen de partij worden overbrugd en verzoend. Daardoor is het mogelijk, dat de "partijgenooten" in een partij samenwerken, terwijl de een de ander niet verder vertrouwt, dan hij hem ziet. Daardoor kunnen ze "samenwerken", ondanks diepgaand wantrouwen jegens elkaar, ondanks dat ze weten, dat ze elkaar zullen bedriegen, als het er om gaat, zich in de organisatie "door te zetten".

In de afgelopen vijf jaren hebben we verschillende groepeerings leren kennen, die net zoo spoedig verdwenen, als ze opgekomen waren, doordat ze deze mentaliteit uit de oude beweging meebrachten. Men probeerde eerst ook de onderlinge verschillen langs reglementaire weg te overbruggen. Maar in zulke kleine groepjes van eenige tientallen gaat dat heelemaal niet. Het onderlinge wantrouwen doet dan heel gauw de heele zaak uiteen spatten. De eerste les, die daaruit te trekken is, is deze, dat kleine groepeerings alleen kunnen werken, als de leden een volkomen, of nagenoeg volkomen gelijke opvatting van hun taak hebben. Kleine groepen laten lang niet zulke verschillen toe, als in grootere organisaties mogelijk is. Groepen, die ernaar streven in de tegenwoordige tijd "groot" te worden, gaan daaraan kapot. Want door de ineenslorting der oude arbeidersbeweging vereenigen zich allerlei arbeiders in groepeerings, die tot uitgangspunt van een nieuwe beweging willen worden, terwijl de ineenslorting van het oude nog lang niet voldoende tot een eensgezinde opvatting

van het nieuwe heeft geleid. Daarom is het in de tegenwoordige situatie niet anders mogelijk, dan dat die kleine groepeerings alleen "gelijkgezinden" vereenigen. Het is beter, dat er duizend kleine, zelfstandige groepeerings werken, dan dat men deze in één of een paar organisaties wil samenvatten. Natuurlijk kunnen deze groepeerings samenwerken, waar ze kunnen. Blijkt in de praktijk, dat deze samenwerking in alle gebieden met succes zich voltrekt, dan is in werkelijkheid de praktische samenvatting reeds daar. Het versmelten van deze groepeerings tot organische eenheid kan alleen het resultaat van een ontwikkelingsproces zijn.

#### Samenvatting.

Vatten we eenige algemeene gezichtspunten omtrent de nieuwe arbeidersbeweging samen, dan zien we, dat de doelstelling een volkomen andere is, dan die van de oude. De oude beweging trachtte verschillende verbeterings op de bodem van het kapitalisme te bereiken door middel van vakactie of van de sociale wetgeving. De nieuwe arbeidersbeweging richt haar doel geheel buiten het raam van het kapitalisme. In de massabewegings wil ze de massa's tot ZELFORGANISATIE in de arbeidersraden brengen, om deze alle functies van wetgevende en uitvoerende macht, alle functies in productie en distributie, onder het beheer en de leiding dezer massa's te doen verloopen. De revolutionaire arbeiders, die dagelijks de propaganda voor de zelfbeweging der massa's voeren, wil ze in kleine eenheden tot ZELFORGANISATIE brengen, in werkgroepen, die zelf hun werkzaamheid in bepaalde vormen gieten en hun werkingssfeer bepalen. ZELFORGANISATIE van de breede massa in de arbeidersraden, ZELFORGANISATIE van de revolutionaire arbeiders in zelfwerkzame groepen, werkgroepen.

De werkgroepen hebben niet alleen de taak van de propaganda naar buiten. Wezenlijk is tevens de zelfscholing. De arbeidersklasse moet tevens de drager der proletarische wetenschap zijn. Een van de functies van het beheerschen van haar klassekrachten, is het beheerschen van haar eigen klasse-wetenschap. De arbeiders, die zich tot werkgroepen verbinden, moeten zich bewust zijn, dat ze de beweging van de maatschappij moeten leren begrijpen en dat ze dat alleen in hard ploeteren aan hen zelf kunnen veroveren. Schreeuwen en allerlei frasen verkapen geeft niets. We moeten weten.

En wij kunnen dat. Alleen de arbeidersklasse kan dat. Alle burgerlijke professoren, al vereenig je ze ook in een "hersentrust" bij mekaar, ze kunnen de groote tegenstelling van Kapitaal en Arbeid, die nu de heele menschheid te gronde gaat richten, niet oplossen. Ze kunnen de wezenlijke oorzaak van de gang naar de barbaarsheid, waarin de menschheid nu gevangen is, niet blootleggen. Dat kan alleen de arbeidersklasse. En daarom stijgt onze klasse boven alle andere uit.

Het centrale probleem, dat telkens dringender om oplossing schreeuwt, is de ontzaglijke ontwikkeling der productiekrachten en de onmogelijkheid van hun aanwending. Het kapitalisme



houdt zich alleen staande door telkens opnieuw productiekrachten te vernietigen of buiten werking te stellen, met alle noodlottige gevolgen voor de breede massa's. Dat is het probleem. Dit probleem gaat ook steeds meer de massa's vervolgen; het wordt onontkoombaar. De massa's worden er met de neus op gedrukt. En daarom moeten we dit probleem tot de centrale as van onze selfscholing en onze propaganda maken. Tot de theorie de massa's grijpt, dan wordt de theorie tot materiele macht. En daarmee voelen we dan de groote diepte van de uitspraak:

DE BEVRIJDING DER ARBEIDERSKLASSE KAN ALLEEN HET

WERK DER ARBEIDERS ZELF ZIJN!

-----

Bij de G.I.C. zijn verder verschenen:

|                                                                                    |          |
|------------------------------------------------------------------------------------|----------|
| Enheidsbesef en klassenstrijd.....                                                 | 5 cent.  |
| De arbeiders, het parlement en het communisme.....                                 | 5 cent.  |
| Stellingen over bedrijfskernen, partij en dictatuur.....                           | 5 cent.  |
| Over het vraagstuk der partijen.....                                               | 5 cent.  |
| Stellingen over het bolsjewisme.....                                               | 5 cent.  |
| Grondbeginselen der communistische productie en distributie. Per post 60 cent..... | 50 cent. |

In de serie "Marxistische geschriften":

|                                                                       |          |
|-----------------------------------------------------------------------|----------|
| No.1 Over proletarische doelstelling en vraagstukken van tactiek..... | 10 cent. |
| No.2 Darwinisme en Marxisme.....                                      | 10 cent. |
| No.3 De beweging van het kapitalistisch bedrijfsleven....             | 10 cent. |

In het Duitsch:

|                                                                                                     |          |
|-----------------------------------------------------------------------------------------------------|----------|
| "Rätekorrespondenz", Theoretisches und Diskussionsorgan für die Rätebewegung. Prijs per nummer..... | 10 cent. |
|-----------------------------------------------------------------------------------------------------|----------|

## P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.

Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

### DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontwrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIECENTEN te verwesenlijken. De groepen van Internationale

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!  
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

Achtste Jaargang No.6.  
Juni 1935 No.1.

NAAR EEN NIEUWE ARBEIDERSBEWEGING!

(Ingekomen discussiemateriaal).

Eenige opmerkingen over:  
Opheffing van het privaatbezit.

Op blz. 13 wordt als speciaal voorbeeld, zelfs hoofdpunt van de eigen nieuwe wettelijkheid van de arbeidersstrijd gezegd, dat het eigendomsrecht niet meer geldt, wat b.v. blijkt uit het leeghalen van winkels om de inhoud voor de strijd te gebruiken. Naar dit voorbeeld zou 't schijnen alsof de door de arbeidersklasse bedoelde opheffing van het privaatbezit zou beteekenen: verbeurd verklaren, wegnemen van allerlei privaatbezit van winkeliers en burgers. In werkelijkheid is deze opheffing: het opheffen van het privaatbezit van de productiemiddelen; d.w.z. het zelf in handen nemen van de productiemiddelen, het voor eigen doel gebruiken, d.i. er mee produceeren. Daarmee is dus wegnemen en gebruiken van winkelvoorraad voor strijd absoluut niet te vergelijken. Dat is een daad van strijd, van oorlogsnoodzaak, vergelijkbaar met wat bij de bourgeoisie ook elke oorlogvoerende partij doet: private eigendommen in beslag nemen, als dat voor een doel (beschutting, verdediging, etc.) noodig is. Dit voorbeeld geeft voet aan dwaalbegrip, dat in hoofden der arbeiders enkel kwaad kan stichten. Zit in deze uiting misschien ook iets van demonstratie tegenover traditioneele "revolutionairen": zie je wel hoe wij tegen privaatbezit zijn en de door ons beschouwde en voorgestane acties echt revolutionair zijn? Maar het is alleen schijn: het revolutionaire zit niet in het toonen van lak te hebben aan burgerlijk recht. Vooral in 't begin zullen groote opkomende bewegingen trachten, wel zelfstandig zich te maken tegenover burgerlijke leiding, maar tegelijk binnen de perken van burgerlijke wet en recht te blijven. En alleen doordat dan in praktijk blijkt dat dat niet kan, zullen ze uit noodzaak, niet uit principe, er tegen in moeten gaan; maar meestal het breken aan de andere partij overlaten.

### Illegaliteit.

Iets analoogs geldt een tweede kleine opmerking. Op blz. 22 staat dat de nieuwe groepen illegaal zullen zijn. Illegaal kan alleen zijn een verboden vereeniging; maar een losse groep is geen vereeniging